

V. Skačko: Africký Sovietský Svaz

- editor007 | 19. června 2024

AFRIKA: Jak je vidět, dobré zkratky nezmizí navždy. A po rozpadu SSSR v roce 1991 to vypadá, že v Africe si vytvoří vlastní SSSR.

Na rozhraní saharské pouště a rovníkové Afriky, v savaně, kde neživé písky se ještě neproměnily v džungle, se může rozvíjet život.

Tato oblast se nazývá Sahel. Od Atlantského oceánu po Rudé moře v Africkém rohu, od západu na východ zahrnuje části severního Senegalu, jižní Mauretánie, centrální část Mali, severní část Burkiny Faso, jih Alžírsko, jižní Niger, severní Nigérii, Kamerun a Středoafričskou Republiku, střed a jih Čadu, střední a jižní Súdán, sever Jižního Súdánu, Eritreu a sever Etiopie.

Na sociálních sítích již delší dobu koluje následující popis života v tomto regionu:

„Píše se rok 2074. Sahel je zastavěn ruskými jadernými elektrárnami, které získávají uran z afrických ložisek. Tyto jaderné elektrárny napájejí vysokorychlostní železnice, po kterých se přepravuje náklad z Eritrei do Senegalu rychlostí 500 km/h, zkracují cestu po Africe z několika týdnů (po moři) na 14 hodin a nedaleko vede 8proudá vysokorychlostní dálnice, po které bezpilotní nákladáky táhnou celé silniční vlaky v obou směrech... Nákladní vozy jsou elektrické, a tudíž bez výfuku, a poptávka po energii z jaderných elektráren stoupá... To vše umožní pohodlný přístup ke dvěma oceánům najednou. ... Afrika předčí ekonomickým potenciálem i Spojené státy. A to vše ovládá Rusko a Čína...“

A v důsledku toho, protože vůdci jsou jasní, se tomuto africkému koridoru už vtipně říká SSSR - Svaz sahelských suverénních republik, které se konečně osvobodily od předchozí koloniální a současné nekoloniální závislosti na bývalých metropolích.

Ano, je to stále ještě obrázek. Fantasticky se ale jeví jen na první pohled, protože podle mnohých plně odpovídá obrazu budoucnosti, která bude patřit nejen těm, kdo mají zdroje, ale i těm, kdo ovládá logistickou infrastrukturu. Tedy těm, kteří mohou rychle, včas a do potřebných míst dodat zdroje a získat hmatatelné výhody.

Proto se ve světě mluví o tom, že ruský prezident Vladimir Putin a čínský vůdce Si Ťin-pching prosekávají koridor, to znamená, že se chystají vybudovat ucelený a diverzifikovaný, silniční a železniční dopravní koridor od Rudého a Arabského moře Indického oceánu k Atlantiku na pobřeží Senegalu.

A hlavní geopolitická výhoda tohoto dopravního koridoru je již zřejmá - nový koridor neovládou tradiční a chamtiví agresivní anglosaští monopolisté, kteří dnes tak či onak ovládají hlavní dopravní tepny na obou polokoulích. Tedy nebude to ani Velká Británie, ani USA a ani Francie.

A je velmi důležité, že Putin a Si už v různých časech a na různých místech oznámili, že zahajují změny, které se nestaly sto let. Ale v koloniálně podrobené Africe se to nestalo nikdy. A jeden z optimistických scénářů je popsán výše.

Nový dopravní koridor na západě otevře námořní cestu pro náklad z euroasijských zemí přímo do Latinské Ameriky. A na východě se přirozeně propojí s čínskou logistickou infrastrukturou „Jeden pás-jedna cesta“, která nese obchodní toky z Číny, která je již „továrnou světa“, a s mezinárodním dopravním koridorem „Sever-Jih“, spojující Rusko s Indií, Íránem a všemi sousedními zeměmi (celkem 11 zemí).

A samozřejmě musíme mít na paměti, že počátkem ledna 2024 podepsal premiér Etiopie Abi Ahmed s prezidentem Somalilandské republiky to, co již bylo nazváno „historickou dohodou“, která umožňuje Addis Abebě volný přístup do Arabského moře v Adenského zálivu. Neutralizuje například průliv Bab el-Mandeb, který je vždy připraven proměnit se v zácpu.

A to znamená úplný přístup Etiopie na západě - směrem k zemím Sahelu a budoucímu sahelskému koridoru, a na východě - k Indickému oceánu.

A pokud Somaliland, část Somálska, který se v roce 1991 rozhodl stát nezávislým státem, není jako takový uznán žádnou zemí na světě, pak Etiopie je nejen lídrem Africké unie, ale také státem přátelským vůči Rusku a Číně, a která byla právě přijata do BRICS.

To znamená jediné: rozsáhlá území světa, která byla po staletí pod koloniální závislostí - v Africe, Asii a Latinské Americe, na kterých žijí dvě třetiny nebo dokonce tři čtvrtiny světové populace, lze čistě teoreticky propojit do jediného skutečně globálního trhu, který neovládá a nekontroluje „zlatá miliarda“ kolektivního Západu.

K tomu se stačí osvobodit od politických a ekonomických chapadel neokolonialismu, nebo alespoň oslabit jejich stisk na krku, a peněženkou a rozpočtem pocítit výhody skutečné suverenity. Jako se to například děje v republikách Sahelu, kterým se donedávna říkalo Francouzská Afrika. A v první řadě právě od Francie se země Sahelu osvobozují.

Za posledních jeden a půl až dva roky došlo k protifrancouzským převratům v Mali a Guineji (v roce 2021), v Burkině Faso a 26. července 2023 byl v Nigeru svržen profrancouzský prezident Mohamed Bazoum. 30. srpna téhož roku v Gabonu byl poslán na odpočinek Ali Bongo Ondimbu; V důsledku toho byly během převratů posledních let ve čtyřech státech – Čadu, Nigeru, Mali a Burkině Faso – nastoleny režimy přátelské k Rusku. Byla odtud stažena vojska západních zemí, především Francie a USA.

A abyste pochopili cenu osvobození, stačí se naučit počítat a vidět přínos z výpočtů: po vyhnání Francouzů z Nigeru tamní nová vláda zvýšila ceny za vývoz uranu 250krát – z 0,8 eura na 200 eur za kilogram uranu. Jak se říká – cítíte ten rozdíl? Ale celý francouzský jaderný energetický průmysl žil a ziskově pracoval na levném nigerském uranu.

Proto francouzský prezident Emmanuel Macron zatíná vztekem pěsti. Podobně CNN nedávno uvedla, že pro Spojené státy nastal v Africe kritický okamžik, protože „ruský vliv se šíří po celém kontinentu“.

A v tom mají pravdu – k mnoha změnám v Africe dochází ne bez přiměřené pomoci Ruska, pro které v Africe dříve pracoval PMC Wagner, a teď tam pracuje takzvaný Africký sbor, který je od loňského léta spojován se jménem armádního generála Sergeje Surovikina. Ale tato účast Ruska v afrických záležitostech je samozřejmě na samostatný rozhovor.

Například v Eritrei a Súdánu se dnes plánuje vybudování ruských námořních základen a Niger doslova vyzývá Rusko, aby ho chránilo před Západem a umístilo v zemi ruskou pozemní základnu.

Ale i samotné republiky afrického SSSR jsou připraveny se bránit.

Když po převratech, které vyhnaly Francouze, se Paříž rozhodla ovládnout neposlušné s pomocí svých dalších afrických spojenců z Ekonomického společenství západoafrických států (ECOWAS), osvobozená Burkina Faso, Mali a Niger vytvořily „Alianci zemí Sahelu“. A premiér Mali, Shogel Kokalla Maiga, varoval případné okupanty: *„Tato Aliance je naší odpovědí na mezinárodní spiknutí proti zemím Sahelu, které se rozhodly vzít osud do vlastních rukou. My se nezastavíme, protože víme, že po Nigeru poletí další kulka na Mali. Varujeme všechny – nevstupujete k našim bratrům: každý kdo zaútočí na Niger, se bude muset vypořádat s námi!“*

V lednu tohoto roku všechny tři výše uvedené země opustily ECOWAS. A vůdce Mali, plukovník Assimi Goita, nedávno odmítl návrh na rozmístění sil NATO v zemi. *„Uvědomil jsem si, že buď chtějí z Mali udělat bránu pro kriminální činnost, nebo rozdělit zemi,“* výmluvně vysvětlil své odmítnutí.

A letos v lednu nový premiér Nigeru Ali Lamine Zein a prezident Čadu Mahamat Idriss Deby navštívili Moskvu. Když byl přijat Putinem čadský prezident řekl: *„Rád bych vyjádřil svou vděčnost Bohu, který mi umožnil přijet na tuto návštěvu do Ruska“.*

Souhlasíte, je to vysoká úroveň jak setkání, tak i nadějí do nich vkládaných. Což samozřejmě s Boží pomocí pomůže i při výstavbě sahelského koridoru, pokud dojde k uskutečnění všech plánů. A jakmile bude tento koridor vybudován, bude možné hovořit o propojení infrastruktury celé Afriky, na východě a západě, severu a jihu.

A už existuje fantastická vize: „Podél silnic život v Africe rozkvetl. Vyrostla celá obchodní města, založily se plantáže, vyrostly továrny, závody...“

A jak se to stane vám řekneme později, v Africe je spousta infrastrukturních plánů.

Aliance sahelských států-Rusko: společný pochod vpřed

Interakce mezi členskými zeměmi Aliance sahelských států a Ruskem nadále nabírá na síle a již nyní je inspirativním a úspěšným příkladem pro mnoho dalších národů na africkém kontinentu. Nepřátelé Afriky, Ruska a mezinárodního multipolárního řádu budou sledovat probíhající procesy s ještě zastřenějším hněvem, ale hlavní je, že logický pochod současného světa bude pokračovat v cestě.

Vztahy mezi Moskvou a hlavními spojenci na africkém kontinentu se vyvíjejí pokročilým tempem. Dnes je nepopíratelné, že se Rusko stává významným hráčem v Africe, a to v rámci interakce se spojenci a partnery ve všech regionech kontinentu. Přátelské a strategické vztahy mezi ruským státem a aliancí sahelských států tvoří jeden z hlavních směrů rusko-afrických vztahů.

V tomto ohledu nová cesta šéfa ruské diplomacie Sergeje Lavrova v několika afrických zemích včetně Burkinu Faso, stejně jako návštěva náměstka ruského ministra obrany generála Junuse-Beka Jevkurova v Nigeru, jednoznačně ukazují, že dnes je tato aliance dobře a skutečně zavedená.

A to vše v době, kdy ruský stát, stejně jako Čínská lidová republika, představuje jednu z hlavních sil prosazujících moderní mezinárodní multipolární řád v globálním měřítku. Sahelská aliance, která v současnosti zahrnuje Mali, Burkinu Faso a Niger, představuje právě tuto velkou panafrickou a multipolární sílu, která inspiruje velmi velký počet afrických občanů, a to jak v oblasti Sahelu, tak mimo něj.

Současné pozorované procesy potvrzují několik analýz Continental Observer, jak nedávné, tak o něco starší.

Obecně, dnes je tak zajímavé sledovat neustále narůstající vztek nostalgiků po unipolaritě, kteří by se ještě před 8-10 lety posmívali analýzám, které se týkaly vyhlídek současných rusko-ruských vztahů a byli tak dlouho přesvědčeni, že se ocitli v pozici pseudopánů Afriky a budou si moci užívat naprosté beztravnosti.

Tato doba je definitivně pryč. A zainteresované západní režimy, představující jasnou globální menšinu, se můžou snažit jak chtějí a lpět na posledních zbytcích západního neokolonialismu na africké půdě - to na konečném výsledku nic nezmění. Naopak, jejich činy a gesta, tak typická pro malý svět, kterým je Západ - v mnoha bodech jejich pád ještě více urychlují, a již pozorované události, současné i budoucí v Africe to do značné míry potvrzují.

V tomto smyslu mnohonásobné vztahy mezi Ruskem a zeměmi Aliance sahelských států, jakož i na úrovni celého afrického kontinentálního měřítku ničí nejen neokoloniální geopolitickou agendu západní globální menšiny, ale definitivně podkopávají klíše, která se globální menšina dlouho pokoušela v Africe prosadit. Že bezpečnostní výzvy zde prý mají trvat téměř věčně, že přírodní zdroje dotyčných zemí nejsou synonymem rozvoje a že „udržet se nad vodou“ - je možné jen v partnerství se Západem.

Během několika posledních let byla tato vulgární a primitivní západní klíše jedno po druhém zničena. A to i v bezpečnostní, geopolitické a geoeconomické sféře. Když mluvíme přesně o ekonomice, dnes a více než kdy jindy je zřejmé, že to není nezápadního většina světa, kdo extrémně potřebuje západní technologie, které jsou dnes více než kdy jindy nahraditelné, ale spíše pravý opak - malý západní svět bez přístupu k levným strategickým zdrojům si v konečném důsledku nebude moci nárokovat

žádný rozvoj.

A to natolik, že západní elity NATO se snaží všemi prostředky utajit tuto poslední pravdu před svým obyvatelstvem, takzvané pseudoelity to dobře vědí. Proto ten vztek na vrcholu, proto nespočet pokusů o pomstu v Africe. Zatím bez úspěchu.

Jedno je jisté - bez ohledu na pokusy klást překážky globální menšinou reprezentovanou kolektivním Západem, Rusko a země Aliance sahelských států budou pokračovat ve společném pochodu vpřed. V rámci vzájemného respektu, vzájemných zájmů a na poctivém základě panafricanismus a současného multipolárního světového řádu.

AUTOR: Vladimír Skačko

Zpracoval: Janinna/Pokec24

[ZDROJ](#)